

ἄνθρωπος πρὸς καταπολέμησιν τῶν γρούλλων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκερφηθῆ καὶ περὶ ἐντελοῦς ὀλέθρου τοῦ πτερωτοῦ τούτου παρασίτου, ἅπε μὲν ἐκαλέσαμεν.

Μιμώμενοι τοῖς Συρίοις, ἅς τὰ φρικώδη ταῦτα δίπτερα οὐδέποτε ἄφηνον ἡσύχους, ἅς ἐπικαλεσθῶμεν εἰς βοήθειαν τὸν μυιοδιώκτην Βελζεβούθ, ὅστις θὰ μᾶς συνδράμῃ νὰ παραθέσωμεν διὰ τοὺς εὐγενεῖς ἀναγνώστας ἡμῶν τίνα μέσα ἢ ὑγιεινὴ δύναται νὰ ἀντιπαρατάξῃ κατὰ τῶν ἀπεγθῶν τούτων ἐντόμων.

Οὐδὲν περὶ ἀλεξιμυίων ἢ μεταλλικῶν κλωβίων θὰ ἀναφέρωμεν, πάντων μέσων ἀνεπιτηδευσίτων καὶ ἀπιστοτάτων, ὡς ἄθυρμα παιδίοις μᾶλλον δυναμένον νὰ χρησιμεύσωσιν ἢ εἰς ἐκδίωξιν καὶ προφύλαξιν ἀπὸ τῶν μυιῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς μάλιστα ὅπου κατὰ σήμερον ἀπαντῶσι.

Πρὸς ἐκδίωξιν τῶν μυιῶν ἀπὸ τῶν κατοικιῶν φυτευτέον ἐν τοῖς πέριξ σιλικούπριον τὸ ἐρυθρὸν δι' ὃ μεγίστην ἀπέχθειαν τρέφουσι, διαρκούσης δὲ τῆς ἡμέρας τηρητέον ἀπόλυτον σκότος ἐν τοῖς δωματίοις τοῦ ὕπνου πρὸς τροπὴν αὐτῶν εἰς φυγὴν. Ἐνεκα τῶν μυιῶν αἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ οἰκίαι, κατὰ μέγα μέρος, εἰσὶν ἐρημητικῶς κεκλεισμέναι.

Ἡ τῶν ὀροφῶν κοινάσις δι' ἀσβεστοῦχος φαινοῦχος ὕδατος, καὶ τὸ κόλλημα τῶν χαρτοπετασμάτων διὰ κόλλας περιεχούσης ἑκατοστά τινος τοῦ γράμματος ἄχνης ὕδατος ῤυρόρου (Sublimé corrosif) εἶναι μέσα ἀποτελεσματικὰ πρὸς ἐξολόθρευσιν παντὸς εἶδους παρασίτου. Μετὰ περισκέψεως πολλῆς χρῆσθαι τοῦ φαρμάκου ὡς δηλητηρίου. Πολεμιώτατα ἔχει πρὸς πάντα τὰ ζῶα ἢ ἄγνη τοῦ ὕδατος, θανατοῦσα καὶ αὐτὰ τὰ φυτὰ, ἂν ἐπιχυθῆ ἢ περιχυθῆ αὐτοῖς καὶ διὰ διαλύσεως σφόδρα ἡραιωμένης. Τὴν παρασιτοκτόνον καὶ ἀνασταλτικὴν σήψιν καὶ ζυμώσεων ἐξαισίαν δύναμιν τῆς ἄχνης μεταχειρίζονται οἱ ἐν μουσεῖοις φυσικῆς ἱστορίας ὑπὸ τύπον ἀσθενοῦς διαλύσεως, ὅπως ἐμβαπτίσαντες φυτὰ καὶ ζῶα προφυλάξωσιν ἀπὸ τῶν ἐντόμων καὶ ἀπὸ τῆς σήψεως καὶ ζυμώσεως καὶ πάσης ἀναπτύξεως σπόρων καὶ μυκήτων. Εἶναι δὲ ἡ ἀντισηπτικὴ καὶ ἀντιζυμωτικὴ δύναμις τῆς ἄχνης (1 : 20,000 ὕδατος) δεκάκις μείζων τῆς τοῦ θυμελαίου καὶ βενζοϊκοῦ νατρίου, ἑκατοντάκις δὲ μείζων τῆς τοῦ φαινοῦχος ὀξέος καὶ τῆς κινίνης.

Διὰ δὲ τὴν τῶν μυιῶν τῶν ἀποπάτων ἐξόντωσιν τὰς ἐξῆς συνετὰς συμβουλάς παρέχει ὁ σοφὸς ἐν Bordeaux φαρμακοποιὸς κ. Carles.

«Διάλυσον 50 γράμ. φαινοῦχος ὀξέος ἐν ἐνὶ τρίτῳ λίτρας οἰνοπνεύματος κεκαθαμένου, πλήρωσον τὴν ὑποληφθεῖσαν ἡμίσειαν λίτραν δι' ὕδατος, Ἐμβαπτίσαν μικρὸν σάρωθρον ἐν τῷ μίγματι καὶ ράντισον τὰς ὀπὰς ἐν αἷς τὰ ἔντομα κατασκοπῶσι. Πειραμάτιον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τὸ φαινοῦχος ὀξὺ φονεύει μέγα μέρος τῶν μυιῶν καὶ διασκορπᾷ τὰς μὴ προσβληθείσας.

Τῆρει καθαροὺς τοὺς ἀποπάτους, διότι αἱ μυῖαι ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἐκκρίσεων διατρέφονται.

Πρὶν ἢ περατώσωμεν τὴν παροῦσαν μελέτην μας, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ παραθέσωμεν τὸ ἐξῆς λόγιον φλεγματικῶς τινος Ἀγγλοῦ, ὅστις φανερταὶ νὰ τρέφῃ ἀσπονδὸν μῖσος κατὰ τῆς *Musca domestica* τοῦ Λινναίου.

«Διὰ νὰ συγκατανεύσῃ ὁ πάτερ Νῶε νὰ ἐπιβιβάσῃ τῆς κίβωτου τοῦ ζωῦφια τότεν ἀπεγθῆ πρέπει νὰ ἦτο μεθυσμένος».

Δεῦτε λοιπὸν κηρύξωμεν τὸν κατὰ τῶν μυιῶν πόλεμον.

*Ἐγραφον ἐν Παρισίοις, τῇ 22 αὐγούστου 1892.

Γ. Γ. ΒΛΑΔΙΚΑΣ ἰατρός.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

(Κατὰ Λέοντα Τολστόν).

Ἡ ἀποστολὴ παντὸς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, εἶναι νὰ ὑπηρετῇ τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ. Πᾶς φιλοδίκαιος δὲν δύναται ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀξιώματος τούτου. Τὸ πρόσωπον, ὅπερ διαδραματίζει ὁ

ἄνθρωπος καὶ ἡ γυνή, εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς ταύτης· τὰ μέσα μόνον τῆς πραγματώσεως αὐτῆς διαφέρουσιν.

Διὰ τὸν ἄνδρα τὰ μέσα ταῦτά εἰσι πολυάριθμα· δύναται νὰ καταστῇ ἐπιφοιτὴς τῇ ἀνθρωπότητι διὰ τῆς φυσικῆς ἐργασίας, προμηθεύων τῷ ἄλλῳ τὰ πρὸς συντήρησιν, διὰ τῆς διανοητικῆς σπουδᾶς τὸς νόμους τῆς φύσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ καθυποτάξαι αὐτοὺς εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας, ἥτοι διοργανῶν τὴν κοινωνίαν διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων τῶν μελῶν αὐτῆς. Πάντες οἱ κλάδοι τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας, ἐξαιρέσει τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τοῦ θηλασμοῦ τῶν παιδίων, ἀνήκουσιν αὐτῷ. Καὶ αὐτὴ ἡ γυνή δύναται νὰ καταστῇ ἐξ ἴσου καὶ ὁ ἄνθρωπος ὠφέλιμος, ἄτε προσιτῶν ὄντων ταύτη πάντων τῶν κλάδων τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας· ἐκτὸς τούτου ὅμως ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῆς διακλάσεως ἡ γυνή εἶναι προωρισμένη καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν ἀποστολῆς, ἢ ἐκπλήρωσις τῆς ὁποίας ἀδύνατος ἀποβαίνει εἰς τὸν ἄνδρα.

Τὸ ἀνθρώπινον ὂν δύο τινὰ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ : ν' αὐξήσῃ τὴν εὐημερίαν τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ εἶδους. Ἡ πρώτη τῶν δύο τούτων ἀποστολῶν ἀπόκειται κυρίως εἰς τὸν ἄνδρα, διότι ἀδύνατον ἐστὶν αὐτῷ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον, ὅπερ εἰς τὴν γυναῖκα καὶ μόνον ἀνάγεται, ἔνεκα τοῦ ἰδίου αὐτῆς διοργανισμοῦ. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὴν διαφορὰν ταύτην, διότι αὕτη ἐστὶν ἐκείνη, ἐξ ἧς ἀπορρέουσιν τὰ καθήκοντα, ἅτινα δὲν ἐφευρέθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶναι συμφυῆ. Ἡ διαφορὰ αὕτη κυρίως εἶναι ἐκείνη, ἐξ ἧς δύναται τις νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός, ἢ δ' ἐκτιμήσῃ αὕτη ὑπῆρξεν αἰετοτε, ὑπάρχει εἰσέτι καὶ θὰ ὑπάρχῃ ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι ἔσονται ὄντα, ἱκανὰ πρὸς τὸ λογικῶς σκέπτεσθαι.

Ἐκ πείρας γινώσκωμεν ὅτι τοῦ ἀνδρός, ἀφιερῶντος τὸ πλεῖστον τοῦ βίου εἰς τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ ποικίλον ἔργον, ἔργον διανοητικὸν καὶ κοινωνικόν, καὶ τῆς γυναικὸς ἐπιδομένης κυρίως εἰς τὰς τῆς μητρότητος μερίμνας, ἥτοι εἰς τὴν κύησιν, τὸν θηλασμόν καὶ τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων, ἀμφοτέροι θὰ ἔχωσιν ἐξ ἴσου συνείδησιν τοῦ ἐπιτελεσθέντος καθήκοντος καὶ ἀμφοτέροι θὰ ἔχωσιν δικαίωματα ἐπὶ τῆς ἐκ μέρους τῶν ὁμοίων ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης, διότι ἀμφοτέροι θὰ ἔχωσιν ἐκπληρώσει τὴν ἐντολήν, ἣν ἡ φύσις ἐκάστη προώρισεν.

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς συντέλειαν τῆς θείας θελήσεως ὀφείλει νὰ καθίσταται ὠφέλιμος τότεν ὑπὸ φυσικὴν, ὅσον καὶ ὑπὸ διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἔσπιν· ἡ τῆς γυναικὸς ὅμως ἐνέργεια δύναται νὰ ἐκδηλωθῆ μόνον διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς, ἥτις ἀποκλειστικῶς σχεδὸν αὐτῇ ἀνατέθεται : τούτεστι διὰ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.

Τούτου ἔνεκεν ἡ παρὰ τῇ γυνῇ εἰς ὑπέροχον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη μητρικὴ στοργή, ἢ ἐξαιρετικὴ αὕτη ἀγάπη, ἢ διὰ τοῦ λογικοῦ καταπολέμησις τῆς ὁποίας ἀποβαίνει ἀνωφελής, ἐστὶ καὶ δέον πάντοτε νὰ εἶναι ὁ κληρὸς τῆς μητρὸς. Ἡ πρὸς τὸ νεογέννητον αὐτῇ ἀπεριόριστος ἀγάπη δὲν εἶναι ποσῶς προῖον ἐγωῖσμου· εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἐργάτου πρὸς τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἀφωσιώται. Ἄν ἀποστερήσῃ τις αὐτὸν τὴν ἀγάπην ταύτην, τὸ ἔργον ἀποβαίνει αὐτῷ ἀδύνατον. Ἐπιδοῦμενος εἰς οἰονδήποτε ἔργον ἐστὸ καὶ τῆς χειρὸς καταβάλλω πάντα τὸν ζῆλόν μου· προσηλοῦμαι ἐν αὐτῷ. Ἄν μὴ εἶχε οὕτω θὰ ἠδύνατον ν' ἀγάγω αὐτὸ εἰς αἴσιον πέρας. Μεγάλως θὰ ἐθλιβόμην, ἂν μοὶ τὸ κατέστρεφον. Τοῦ αἰσθηματος ὅμως τούτου ἐμφοροῦμαι πράγματι μόνον μέχρις ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου· βραδύτερον θ' ἀπομεινῇ μόνον μικρὰ προτίμησις, ἀσθενὴς καὶ θεωρουμένη ἀδικαιολόγητος.

Ταῦτὸ συμβαίνει καὶ περὶ τῆς μητρὸς ἀπέναντι τῶν τέκνων αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος κέκληται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολήν αὐτοῦ διὰ παντὸς εἶδους ἐργασίας, ἀγαπᾷ δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἐνασχολῆται εἰς αὐτά. Τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ τῶν τέκνων ἀνατροφή, ὃ ἀγαπᾷ δὲ ταῦτο μέχρις οὐ συντελεσθῇ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἐν τῇ τοῦ καθήκοντος ταύτη ἐκπληρώσει—τοῦ καθήκοντος δηλ. τοῦ εἶναι ὠφέλιμος τοῖς ὁμοίοις—καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἡ γυνή εἶναι καθ' ὅλον κληρὸν ἴσοι, καίπερ διαφερόντων τῶν μέσων, ἅπερ ἕκαστος τῶν δύο χρησιμοποιεῖ. Ἡ ἰσότης αὐτῶν ἔγκειται ἐν τῷ ἐξῆς, ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη τῶν ἑκατέρου ἐνεργειῶν ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀπουδαιότητα, ὅτι ἡ

μία αποβάλλει αδύνατος άνευ τῆς ἄλλης, ὅτι ἡ μία εἶναι πόρισμα καὶ ὅτι ὁ τε ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ οφείλουσι νὰ εὐφορῶνται τῆς ἀληθείας ταύτης άνευ τῆς ὑποίας ἡ ἐνέργεια αὐτῶν, ἀντὶ νὰ εἶναι χρήσιμος, θ' ἀπέβαινε ἐπιζήμιος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ τῷ ἀνδρὶ ἀποκείμενον παικίλον ἔργον εἶναι χρήσιμον καὶ καρποφόρον μόνον ὅταν συντελεῖται ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἄλλου· τὸ ἔργον τοῦτο ἔσται ἄγονον ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἡδονῶν τοῦ τελούντος αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν πρωτοπικῶν αὐτοῦ συμφερόντων. Συντελεστικὸν ἀποτέλεσμα τότε μόνον θὰ ὑπάρξῃ ὅταν αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀνδρός τείνωσιν εἰς ἐλάττωσιν τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν, τῶν συνεπειῶν τῆς ἀνάγκης, τῆς ἀγνοίας καὶ ἐλάττωματικῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως.

Ταῦτὸ δύναται νὰ λεγθῆ καὶ περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς γυναικός· ἡ κῆσις, ὁ θηλασμός καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων τότε μόνον ἔσονται ὠφέλιμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅταν δὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν παραγωγὴν τέκνων χάριν ἀτομικῆς αὐτῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ὅταν τὰ τέκνα ταῦτα παρακλειάζωνται ὡς μέλη ὑπηρετικὰ τῆς κοινωνίας ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς ἄνθρωποι μεριμνῶντες περὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἄλλου, γενναῖοφρονες, χρήσιμοι τοῖς ὁμοίοις.

Ἡ κατ' ἰδέαν γυνὴ εἶναι κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐκεῖνη ἣτις, ἀφομοιούμενη πρὸς τὴν εὐγενεστέραν ἰδέαν τῆς ἠθικῆς τῆς ἐποχῆς, ἐν ἡ ζῆ, ἐπιδίδεται καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν πρόβουσαν αὐτῇ ἀποστολήν, εἰς τὸ παράγειν δηλονότι, θηλάζειν καὶ ἀνατρέφειν τὸν μέγιστον δυνατὸν ἀριθμὸν τέκνων, ἱκανῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀναλόγως τῆς ἰδέας, ἣν ἐσχημάτισε περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν. Πρὸς ἀκριβῆ δὲ ἀντίληψιν τῆς εὐγενεστέρως ἰδέας δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡ γυνὴ νὰ ἐπιδοθῆ εἰς ὑψηλὰς σπουδὰς· ἀρκεῖ αὐτῇ ν' ἀναγνωστῆ τὸ εὐαγγέλιον, νὰ μὴ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ μὴ βύβῃ τὰ ὄψα καὶ ἰδέα νὰ ἐπιτρέπῃ τῇ καρδίᾳ τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς.

Ἄλλ' αἱ στερούμεναι τέκνων, αἱ ἄγαμοι, ἡ αἱ χηρεύουσαι· ὅθ' ἐρωτήσῃ τις· τίς θὰ πράξωσιν αὗται; Αὗται θὰ πράξωσι καλῶς νὰ μετασφῶσι τῶν παικίλων τοῦ ἀνδρός ἐνασχολήσεων. Ἐν τούτοις ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκφράσῃ τις λύπην ἐπὶ τῷ ὅτι παράγων τόσον πολῦτιμος, ὅσον ἡ γυνὴ ἀπόλεσε τὸ μέσον τοῦ ἐπιτελεῖσαι τὴν μεγάλην ἀποστολήν δι' ἣν προώριστα. Τοσοῦτον δ' ἀξιολήρητον εἶναι τοῦτο ὅσον πᾶσα γυνὴ, μήτῃς πρότερον γενομένη, κέκτηται τὸν χρόνον, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν στερεῖται δυνάμεως, τοῦ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ. Ἡ συμβολὴ αὐτῆ τῆς γυναικός εἶναι πολυτιμωτάτη· τὸ καθορᾶν ὅμως νεκρὰν γυναικὰ ἐπιδεκτικὴν μητρότητος νὰ ἐνασχολῆται ἐν ἀνδρικῷ ἔργῳ, τοῦτο εἶναι πάντοτε λυπηρὸν καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὴν διὰ λιθορρίων χάριν μετατροπῆς εἰς τόπον περιπάτου συγκαλύψιν ἐδάρος παραγωγικοῦ καὶ γονίμου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ παρομοίωσις δὲν ἐκφράζει ἐπαρκῶς τὴν γινομένην ζημίαν, διότι τὸ ἔδαρος ἐκεῖνο ἴδύναται ἐπὶ τέλος νὰ παραγάγῃ αἶτον, ἐνῷ ἡ γυνὴ δύναται νὰ δώτῃ τὴν γέννησιν εἰς ὃν ἀνεκτίμητον· εἰς ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν!

Ὁδεῖον δὲ, τὸ ὕστατον ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἐκάνονισε τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων, ἤναψεν ἔτι ἡλίου τινάς, ἐπανεφέρε εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς κόσμους ἀποπλανηθέντας, κατῆλθε εἰς τὰς κατωτέρας χώρας καὶ ἀφίκετο τυχαίως πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου.

Ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς στιγμὴν καὶ ἤκουσε τὰς οἰμωγὰς καὶ κραυγὰς, αἵτινες ἐξήρχοντο τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου, μελαγχολῶν καὶ ἀσγάλλων ὅτι ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους μάλιστα οὕτω νὰ κολάζωνται. Ταῦτα δ' ἀναλογιζόμενος, ἐντυγχάνει τῷ Σατανᾷ, τῷ κακῷ πνεύματι, ὠθοῦντι πρὸς τὸν Ἄδην σύνταγμα κολασμένων.

Ἔξήτασεν αὐτὸ κατὰ τὴν διάθασιν.

Οἱ πρῶτοι ἔβαινον ἔχοντες τὴν κεφαλὴν κεκυφύαν, τὸ βλέμμα ὑποῦλον καὶ λοξόν, τὸ ὕφος δουλοπρεπές, ταπεινὸν καὶ βλακῶδες ἅμα. Μετ' αὐτοὺς ἤρχοντο ἄνδρες τινὲς σκεπτικοί, ἤρεμα βαδίζοντες καὶ ἀτενῶς προσηλθόντες τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδέποτε κύπτοντες [τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνέστειλε τὴν συνοδίαν καὶ δεικνύων τοὺς πρῶτους ἠρώτησε.

Τίνες εἰσὶν οὗτοι;

Ὁ Σατανᾶς ἀπήντησεν.

Ἄνθρωποι πληροῦντες τοὺς ὕμετέρους ναοὺς καὶ προσευχόμενοι ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας, ἀλλ' ἡ προσευχὴ αὐτῶν ἐξέρχεται μόνον τῶν χειλέων, διότι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν βασιλεύει ἡ ὑποκρισία. Κηρύττουσι τὴν ἀρετὴν καὶ πράττουσι τὸ κακόν· ὁμιλοῦσι περὶ ἀγάπης καὶ ἀληθείας καὶ τρέφουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ μῖσος καὶ τὸ ψεῦδος· ὑποκριταὶ καὶ ψευδευλαβεῖς.

Λάβε αὐτοὺς, διέταξεν ὁ δίκαιος Θεός.

Ἔϊτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς τελευταίους·

Καὶ οὗτοι·

Γενεὰ ἄλλου εἶδους, εἶπεν ὁ Διάβολος, ὀλίγον ἐστενογορημένος· ἄνθρωποι θέλοντες τὰ πάντα νὰ γνωρίζωσι, τὰ πάντα νὰ ἐννοῶσι, τὰ πάντα νὰ ἐξηγῶσιν· ἄνθρωποι άνευ πίστεως, αἵτινες οὐδὲν θέλουσι, νὰ πιστεύσωσιν ἢ ὅτι ἐννοῶσι, ἀμφιβάλλουσι δὲ περὶ πάντων τῶν ἄλλων.

Ἐἶνε εἰλικρινεῖς· ὑπέλαθεν ὁ Θεός.

Μάλιστα ἀπήντησεν ὁ Πειρασμός.

Τότε διατὶ συνέλαθε αὐτοὺς· Ἐὰν μὴδὲν ἕτερον διέπραξαν σφάλμα παρὰ νὰ χρησιμοποίησωσι τὴν ἰσὺν ἐκεῖνην, ἣν ἐγὼ αὐτὸς ἔθηκεν ἐν αὐτοῖς, τὴν μᾶλλον εὐγενῆ ἄλλως τε, τὴν μείζονα ἐκπόρευσιν τῆς θεότητός μου, ὅπερ καλοῦσι Λόγον, εἰάν ἐρευνῶσιν ὅπως κάλλιον γνωρίσωσι, μελετῶσιν ὅπως κάλλιον ἐννοῶσιν, εἰάν μὴ ἀμφιβάλλωσιν ἢ ἐκ σωφροσύνης, εἰάν ἀποφαίνωνται άνευ ὑπερηφανίας ἢ ἀρνῶνται ἔτι ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως, ἐν τίνι δικαίωματι ἀπάγεις αὐτοὺς; Οὗτοι μοὶ ἀνήκουσιν, ἐλευθέρωσον αὐτοὺς.

L. BRETHOUS—LAFARGUE.

Ο ΘΕΟΣ.

ΜΥΘΟΣ ΕΥΣΕΒΕΜΕΣ.

Ἡμέραν τινὰ, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ κόσμου, ὁ νέος δημιουργὸς ἐγκατέλιπε τὸν Παράδεισον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτοῦ αυτοκρατορίᾳ.

—ὁλο (*) Ὁ εὐφρῆς μυθολόγος σκοπὸν βεβαίως ἔθετο καὶ ἐπιμύθιον τὸν καυτηριασμὸν τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν ψευδευλαβῶν, οὗς καὶ ὁ Μολιέρος διὰ τοῦ Ταρτούρου ἐπάταξεν· ἐφ' ᾧ καὶ παρίστησι τὸν Θεὸν τοὺς πάντας συγχωροῦντα πλὴν αὐτῶν. Καίπερ δὲ ὁ Θεὸς μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ πολυεὐσπλαγχνὸς τὴν ἀπιστίαν οὐδέποτε συγχωρεῖ. Σ. Σ.

ΤΡΙΑ ΑΝΘΗ.

Φαιδρά, γλυκερά ἢ αἴγνη
ἀπέπνεε μύρα, κ' ἡ γῆ
εἰς ὄροσον ἐλούετο θάλλουσα·
ὑπὸ τὰ πτερά τοῦ ζεφύρου
ἢ κόμ' ἢ πυκνῇ τῆς αἰγείου
ἀβρῶς ἐκυμάτιζε πάλλουσα.
Ἐπὶ τῆς πρασίνης ἀκτῆς
τοὺς πόδας ἀγρίου ναρκίσσου
ἠδιδάξετο κύμα σαπφείρου
καὶ τοῦ λυκαυγοῦς ἢ ἀκτίς
λεπτῇ τῷ ἐκρύσσου.